

Mitkä ovat evakkolasten ajatukset ja tunteet kun kotiseuduille ei voi matkustaa

Moni suku oli saattanut asua samoilla sijoilla satoja vuosia ja kaikki piti jättää. Piti hyväksyä, että tuttuja peltoja viljeltiin vieras. Piti hyväksyä, ettei rakkaille rannoille ole enää asiaa. Monen unelmat ja kaipaukset jäivät Karjalaan.

Tuli mahdollisuus tehdä matkoja kotiseuduille, monet lähtivät, vaikka ennakkoon jännitti miten rappiolla kaikki olisi tai löytyisikö ehjänä mitään.

Monien tuhansien ihmisten sukujuuret ovat Karjalassa ja siksi kesäiset matkat ovat olleet tärkeitä, kun myös jälkipolville on haluttu näyttää entistä kotiseutua ja kertoa tarinoita sen aikaisesta elämästä. Monien matkojen ohjelmiin on kuulunut myös "Sankariristillä käynti ja hautausmaalle töihin".

Minullakin on ollut mahdollisuus käydä vanhempieni ja isovanhempieni asuinpaikoilla. Vanhat serkut kertoivat siitä, miten poltetut ja puretut rakennukset olivat sijoittuneet. Pihan suuri kuusi kasvoi yhä.

Tai istuin isäni tuhotun talon rappusilla ja katsoin kalliota, josta olin kuullut monta juttua, siinä se oli. Matkoilla tulevat tarinat todeksi.

Kaipausta Karjalaan tulee keväällä: "Käki kukkuu siellä ja kevät on vie sinne mun kaihoni pohjaton".

Kotiseutumatkalta palatessa alkaa jo uusi matkasuunnitelma hahmottua, mutta nyt matkoille ei pääse, on vain muistot ja tarinat, niitä ei meiltä voi kukaan pois ottaa. Tunneyhteys juuriinsa säilyy. Suosittelemme lukemaan vanhoja kylä-, pitäjä- ja sukukirjoja. Niitä uudelleen lukiessa löytää aina jotakin uutta, jokin muisto herää ja tuo hyvän mielen. Me evakkolapset olemme tottuneet selviytymään, me tiedämme, että tulee toinen aika, toinen kevät ja uusi mahdollisuus matkata Karjalaan.

Terttu Munnukka